

John Ericsson : diktcykel

Strömmersstedt, Frithiof,

81 A Br.

National Library
of Sweden

STRÖMMERSTEDT, F.
John Ericson

Kitt. Sv.
(P)
o

Stellen
1903

Kungl. biblioteket

0 0000 000135941

lit. Sv.
(M)
o

John Ericsson

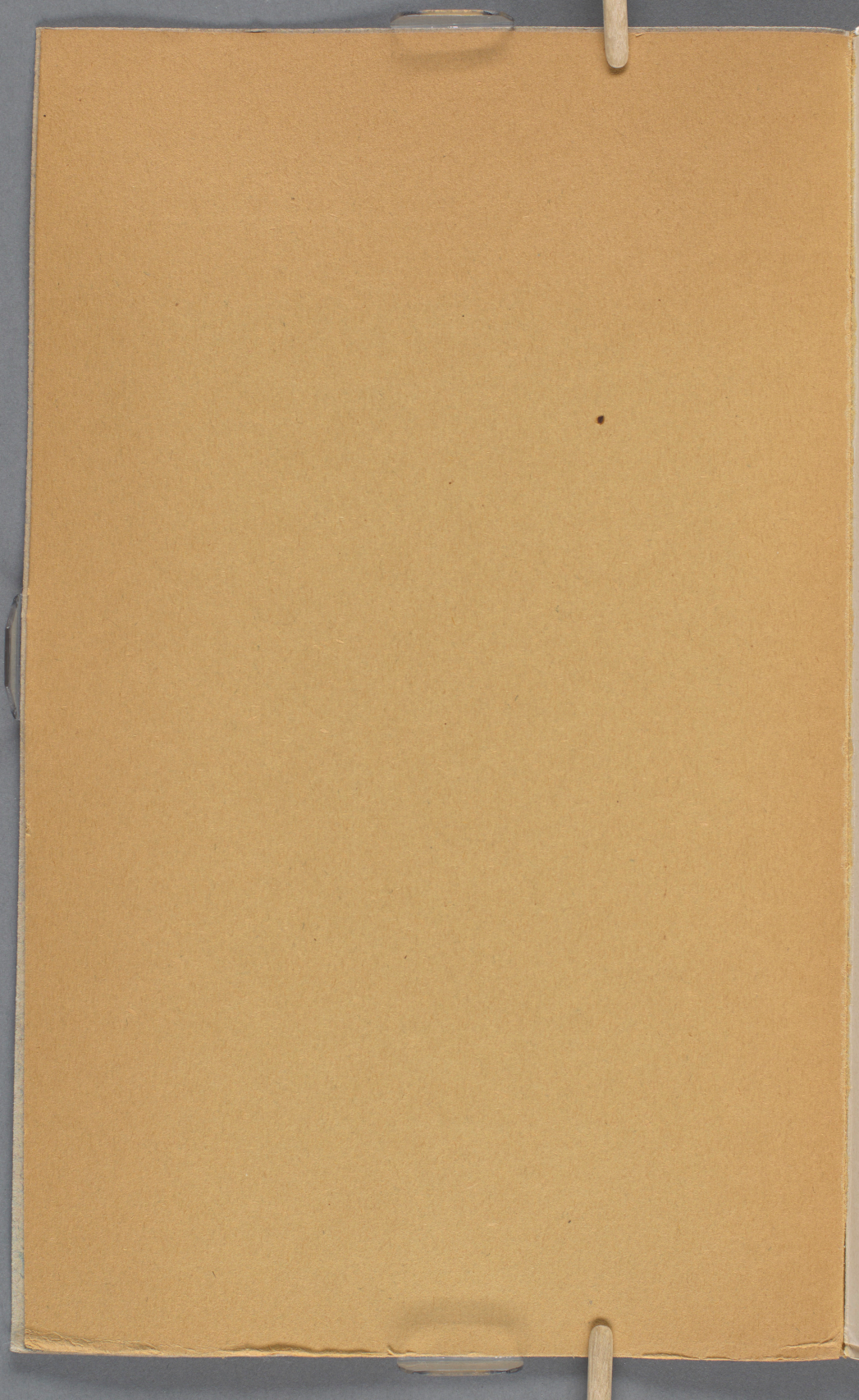
Dikteykel

af

Frithiof Strömmerstedt

Stockholm
Wahlström & Widstrand
i distribution

JOHN ERICSSON.

DIKTCYKEL

AF

FRITHIOF STRÖMMERSTEDT.

(UTGIFVEN MED ANLEDNING AF 100-ÅRSDAGEN
AF JOHN ERICSSONS FÖDELSE.)

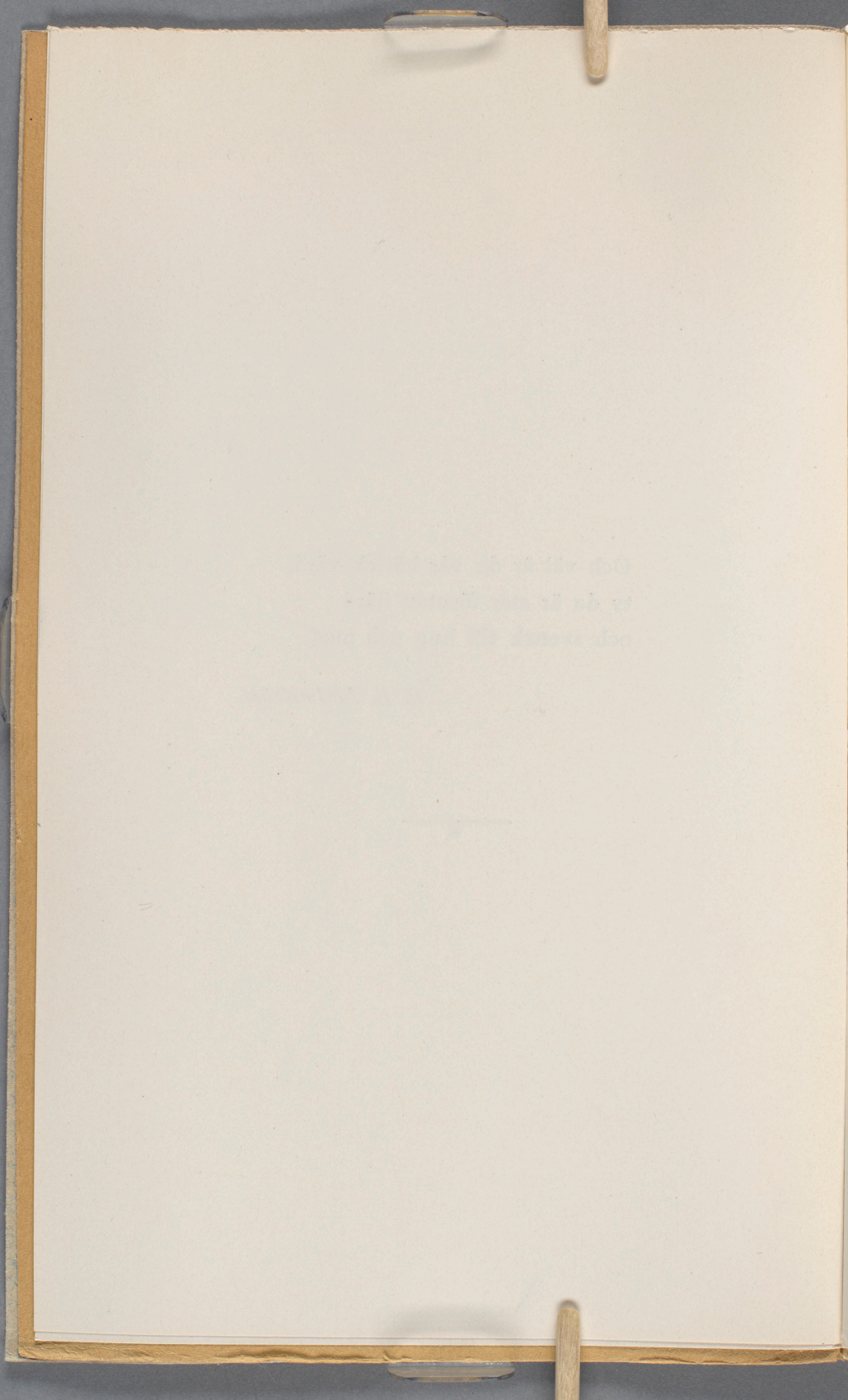
KARLSHAMN,
E. G. JOHANSSONS BOKTRYCKERI, 1903.

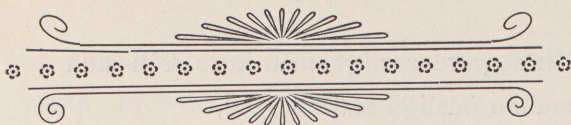

Och väl är du vår kärlek värd,
ty du är stor förutan flärd
och svensk till hug och mod.

B. E. Malmström.

1.

FRÅN HEMMETS KUST.

Det glänste, det glödde i östersky . . .
Öfver slumrande Kattegatt
drog brisen, nyvaknad och morgonkry,
slet dimmornas slöja, som fin och ny
väft sig samman i maj sval natt.

Allt högre steg solen på himlapälln,
och allt djärfvare, spets vid spets,
sig böljorna bröto mot glatta hälln,
och måsen, uthvild sedan gårdagskvälln,
spände vingen till vidgad krets.

En seglare varligt, med kurs från land,
mellan ödsliga skären gled,
och dukarne lyste i solens brand,
och knöt sig vid bogen ett snöhvitt band
på den glittrande segelled.

Där brassades rår och där sträcktes tåg
under raska kommandoord . . .
Mot relingen lutad, med drömtung håg,
stod löjtnant John Ericsson, såg och såg
emot svinnande fosterjord.

Allt ystrare vågorna trådde dans
och den blånande kusten vek . . .
Då kom det i blicken en fuktig glans,
en svällande tår i hans ögonfrans
under afskedets känslomek.

Ack, skären, som slöto sig likt en mur,
skymde undan en solljus fest:
hans barndom, inramad af skön natur,
af fjällar och sjöar och gran och fur . . .
Allt var *nu* blott en minnets gäst.

Se, stranden, som sjunkit i dimmig blått,
växte opp som i hägring höjd
och utbredde vänaste nejder brådt
med växlande bilder från år, som gått
under kamp, under lek och fröjd.

Nu såg han sin älskade lilla vrå
vid sjön Långban i värmlandsbygd,
där först han höjt ögat mot himlens blå,
där först han sett vaggande böljor gå,
gå till hvila i björkars skygd.

Väl svängdes ej lien i rågars svall
mellan kullarnes furustup,
men mödan fick lönen, när tordönsknall
med rullande ekon vid malmblocks fall
fyllde schaktade bergens djup.

Hur gärna han satt där vid grufvans rand,
följde spelen med girig blick,
fick papper på knät och en penna i hand,
— men far smög sig sakta bakom ibland,
smekte pilten på kind och gick.

Och torftäckta stugan, så låg, så trång!
Ack, en främling den sällan fann.
För pilten var vägen dock blott ett språng,
ty där mötte mor under glädtig sång
vid en slända, som spann och spann.

Och där, då det skymde i vinterkväll,
ur en skimrande sagovärld
förtäljdes vid brasan på spiselns häll
om nordiska kämpar, om troll i fjäll
och om askepilts friarfärd . . .

Än länge John Ericsson dröjde vid
hvad hans barndom som skönast gett,
men, midt under joller i hemmets frid,
ett minne sprang fram från en annan tid
och det stod där så klart med ett . . .

Gref Baltzar von Platen med mästarehand
bröt en väg genom fält och skog,
bröt väg ifrån Vetter — till Venerstrand,
ty Göta kanal just sitt silfverband
genom Sveriges bygder drog.

Nu satt han på Hallnatorp kall och stel
framför ritningen på sitt bord;
han följde den granskande, del för del,
som gällde det finna ett viktigt fel.
Hvad han såg, tog ej form i ord.

Vid sidan stod John, ömsom blek och röd
och med pulsarne uti dans.
Han grep efter länstolens karm, som bjöd
den darrande handen ett säkert stöd:
ack, den ritningen där var hans.

Men grefve von Platen, hvars drag, förut
liksom mejslade in i sten,
fått värme och färg för hvar flydd minut,
såg vänligt men forskande upp till slut,
och han talte med stämma len:

»Och detta, min gosse, du ritat ju?
Nå minsann, det är duktigt gjordt,
och håller du på som du börjat nu
i allvarlig sträfvan, så tror jag du
blir en dag något riktigt stort.»

Och, medan han talte, han mildt, ja ömt
smekte pilten på lockigt hår.

Ack, denne har smekningen aldrig glömt,
och orden han troget i minnet gömt
till en eggelse år från år.

Nu flögo hans drömmar mot himlens rund.
Jo, må tro, hvilken karl han var:
hans framtid ju byggdes på mäktig grund,
ty greve von Platen från denna stund
vardt för honom en andre far.

Och dock, några år hade knappt förgått,
förr'n han kände ett tvång uti
att veta hvart steg liksom mätt med mått,
att följas och ledas i stort och smått.
O, nog kunde han än bli fri!

Då sjöng i hans öra en värjprydd vän,
sjöng för honom sirénens sång
om fältlifvets fröjder, om bragdens män,
Napoleons hjältar med gloria än . . .
Nå, hvem vet hvad som bjuds en gång!

Så hände, att John till von Platen gick,
och han klappade på hans dörr
att säga sitt tack och farväl. Den blick
han nu af den vördade gamle fick
var ej mild, var ej ljus som förr.

»Och jag hade tänkt mig att du, just du
skulle bringa mitt verk till slut.
De rikaste gåfvor beskärts dig ju,
mot dem vill du löpa till stormning nu
och dem kufva med svärd och krut» ...

Så Platen ... De skildes, och nästa vår
bodde John uti krigartält,
var sprittande glad och var sjutton år,
en dråplig gymnast och en skytt så svår
bland kamrater på Frösö fält.

Du härliga tid i en härlig trakt
med de fagraste blom och snö,
där ljuset om sommaren håller vakt,
där hjärteförsåt sig i blicken lagt
hos den blåögda jämtlandsmö!

Du nordens förtrollande juninatt,
hur du lockar till svärmeri!
Vid speglande sjö han i timmar satt,
han drömde om henne, fick pennan fatt
och skref glödande poesi.

Men snart under vandring på fält, i skog
väcktes tankar af annan art,
uppfinnarens tankar, som likt en plog
på obruten mark trängde in och nog
visste bana sig väg med fart.

Att söka förkväfva dem var ej värdt,
ty de sträckte sig vidt och långt...
Och nu, ack, nu hade till sist han lärt,
att Sverige, så skönt och så dyrt och kärt
blefve honom en gång för trångt. —

Så jagade bilderna raskt hvarann,
och så bröto hans tankar fram,
tills allt som i dimma till slut försvann..
John Ericsson blickade ut och fann —
hafvet, böljande kam vid kam.

Han blickade ut emot Albions kust.
I hans unga och käcka drag
låg vekhet ej nu utan mod och lust
att pröfva med lifvet en väldig dust,
han var fältherren före ett slag.

ROCKET OCH NOVELTY.

Till Rainhill vid det smidda järnebandet,
som knyter Liverpool invid Manchester,
nyfikna främlingar och lärda gäster
församlats ifrån skilda håll af landet
att se den täflingen man länge bådats,
hvars like världen ännu aldrig skådat.

Ej engelskt fullblod skulle tränadt spränga
med ristad sida flämtande mot målet,
nej, snillet skulle styra elden, stålet
mot misstrons horder, hvilka sökte stänga
i slutna tropp kring slentrianens fana
järnvägens nya, framtidsljusa bana.

En paviljong med löfverksdraperier
en vidsträckt utsikt bjöd. Höstvinden rörde
de många flaggorna i svaj och förde
musikens brus i muntra melodier
utöfver mänskohäckar, långa, tätta,
dem blicken ej på en gång kunde mäta.

Som på en Derby-dag, då springarns senor
och muskler stå till första språnget spända,
mångtusens blickar sig i oro vända
mot samma mål, så denna kamp på skenor
sågs än med ängslan mot och än med nöje
att få ge luft åt bittert hån och löje.

Signalen ljud . . . Ett mäktigt sorl sig höjde.
Det växte, vidgades från första stunden,
då ångans jätte, uti fjättrar bunden,
till mänskans tjänst sig åter ödmjukt böjde,
vred axelns stål och svängde hjulens ringar
i hastigt lopp och liksom gaf dem vingar.

Den store Stephenson till egen ära
och Englands stolthet efter tusen strider
mot brittisk flegma brutit ned omsider

det sista hindret och stod målet nära.
Hans Rocket redan öfver banan hunnit
och segerpriset så till synes vunnit.

Tre andra täflande försökte kransen,
fastän förgäfves, ifrån segrarn rycka.
Blott Ericsson ej pröfvat än sin lycka.
Djärfs han med Stephenson väl bryta lanser?
Hans Novelty mot Rocket? . . . Ja, den förre,
i styrka mindre, var i snabbhet större.

Ty som en pil utöfver järnskodd bana
han flög och stannade och återvände,
och jublet, eggadt, inga gränser kände.
Hvem hade vågat sådan framgång ana?
Var det en verklighet, var det en villa?
Då sprang en tub, och Novelty stod stilla.

Till samma envig, än ej genomkämpadt,
re'n morgondagen åter båda ställde,
och åter jublet likt en stormflod välldede,
ej mer af hånet eller löjet dämpadt.
Triumf, triumf! . . . Nej illa, åter illa:
nu brast en länk, och Novelty stod stilla.

Två gånger hejdad så i segersprånget,
drog Ericsson sig nu ur täflingsstriden. —
Men Stephenson såg gladt framåt i tiden
och glömde allt det bittra, som var gånget,
såg resultatet af den första färden:
ett järnvägsnät, som spände sig kring världen.

EN BÅTFÄRD PÅ THEMSEN.

Amiralitetets lorder
taga plats på sammetsbädd
i sin slup med gyllne bårder,
gyllne ornamenten klädd.
Ut på Themsens dunkla bölja
hafva höga herrarne
täckts den unge svensken följa
för att höra, för att se.

Ericsson med glädje ställer
till bedömande i dag
älsklingsbarnet, sin propeller,
inför högvis areopag.
Re'n sin »Ogden», underbåten,
han vid lustbarkassen spämt,
enkelheten invid ståten.
Loss, framåt! . . . Åh excellent!

Denna lustfärd synbart roar
herrarne i gyllne slup.
Fram inunder stolta broar,
fram utöfver mörka djup!
Skönt att under sommarhimmel
från en sval och skuggad plats
skåda strandens mänskovimmel,
avenyer och palats!

Fartyg ligga tätt för ankar.
Bland matroserna ombord
föda underliga tankar
lika underliga ord:
inga segel för den friska
brisen svälla, märk, o märk,
inga skoflar vattnet piska.
Trolldomskonster, djäfvulsvärk!

Vattnet brusar hvitt i fören,
skrufvens blad i aktern slår.
Tyst den svenske ingeniören
framför sina gäster står,
bidar tåligt — kanske söfver
vaggningen på bädd så mjuk? —

breder så en ritning öfver
bordets fina damastduk.

Och han talar — snillelågor
i hans ögon flamma opp —
svarar på ej gifna frågor,
frågor, födda af hans hopp . . .
Vågen dansar, solen skiner,
sådant väcker stämning vek,
herrar med förströdda miner
blicka ned på böljolek.

Dock, John Ericsson sig gifver
nu ej tid till gagnlös harm,
talar länge och med ifver
och hans kind blir röd och varm.
Och han visar, han förklarar,
och hans gäster höra på:
en med axelryckning svarar,
andra nicka då och då.

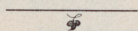
Slut är färden, slupen snuddar
lätt vid trappans huggna sten.
Herrarne de mjuka kuddar

lämna . . . Ericsson, allen,
så i tanken bittert rycker
deras afskedsord isär:
»intressant» . . . »er hand jag trycker» . . .
»vackert väder» . . . »stort besvär» . . .

Dagar gå. Skall svar ej sändas,
skall då rätt ej gifvas rätt?
Nej, det sista hoppet ändas
af ett tal på en bankett.
Lord af amiralitetet
William Seymonds granskat då
sakens ställning, tankarbetet
resulterade han så:

»Token, som på Themsen ränner,
mästrar med sitt falska vett
gamla Englands örlogsmänner,
stoltaste som världen sett,
ställer i sin blinda yra
kraf på understöd. Chimär!
Sådan båt kan ingen styra,
som en skruf i aktern bär.»

Så var domen. Sista ordet
amiralitetet sagt
under skämt vid middagsbordet
och med illa doldt förakt.
Men John Ericsson ej låter
binda sig med slika band.
Kanske ses popellern åter —
kommen från en annan strand.

PRINCETON.

I dag hvad sprudlande lif och lust
Philadelphias skeppsvarf bjuder!
Mot högrest bog slungas drufvans must,
och klangfull en stämman ljuder:
»Ske lycka Princeton!» Fanfarer skalla,
och yxlugg måttas, och stöttor falla.
Fregatten glider med flaggor klädd
från timrad bädd.

Men hos kapten Robert Stockton är
från yrande högtidsfesten
en vänkrets samlad i glam, och där
är Ericsson hedersgästen.
Hör, klang i glas! . . . »Mätte skämtets skalkar
i afton trifvas bland fyllda kalkar,
så, mine herrar, som värd jag ber
få hälsa er.»

»Åt ord, som leka mig nu i håg,
I värdigens örat låna:
Vi kommit alla från strand och våg,
vi hört kanonerna dåna,
hört tusenstämmiga jubelropen
som böljor rulla igenom hopen,
då hafvet nyss i sitt trogna sköt
fregatten slöt.»

»Att rop som dessa just pläga gå
likt bubblor, jag medger gärna,
men nu de gällde för mer än så,
ty ägde de halt och kärna.
De sökte honom — och det med rätta —
den man, som heter — o hören detta
I stolta söner af Albion —
John Ericsson.»

»Ty det är han, som i rastlös flit
med mästerskap utan like
har skapat Princeton, helt, nit vid nit,
till kung i Neptuni rike,
till väldig kämpe, som storm betvingar

och kufvar sjö med propellerns vingar,
som under svajande stjärnbanér
oss trygghet ger.»

»Du, du vårt flammande norrskens bloss,
vår vän här invid min sida,
haf tack för det du fann väg till oss
att segra och åter strida.
Hell fjärran landet, som bar din vagga,
men — må vi höja champagnens fragga —
dig redes plats i *vårt* pantheon
John Ericsson!»

MONITOR.

John Ericsson satt i sitt arbetsrum,
satt öfver sitt ritbord lutad.
Tung hvälfde sig Newyorks himmel, skum
var kvällen och dagen slutad.
Det brusande lifvet med släp och slit
så småningom domnade . . . Franklin-street
låg öde i frostiga vinternatten.
Från kyrktornen klockslagen ljödo klart,
förkunnande tiden som led, och snart
steg rodnande upp ur Atlantens vatten
den gryende morgonens ljusning — men
John Ericsson satt vid sitt ritbord än.

Så honom i arbete ofta fann
den blekröda morgondager.
Hvi unnade han sig ej hvila, han,

som nog fått af guld och lager?
I trældom försänkt låg en mänskostam,
men tiden bjöd frihet. Så kommo fram
de stora idéer, kanhända dömda
att annars begrafvas i glömska blott,
de planer, Napoleon kallt försmått,
de ritningar, utkast, som legat gömda
bland gulnade papper i många år:
John Ericsson byggde sin Monitor.

Krigsfacklan var tänd mellan Syd och Nord.
Högt hvirflade röda flamman,
som länge förhärjat Virginiens jord,
där härarne drabbat samman.
Likt gräsen för lien de mejats ned,
de kämpande skarorna, led för led,
och fälten kring Richmond, med blod begjutna,
nordtrupperna, följda af hån, till sist
måst lämna och bjuda en vapenfrist.
Så blifva ej slafvarnes kedjor brutna,
så randas förvisso ej bättre tid!
Till strid mot förtrycket, till strid, till strid!

»I Norfolk där rustar sig Södern just
att död och förödelse sprida
och hemsöka Norden från kust till kust»,
så ryktena flögo vida.
Hvart hjärta bekländes, hvart sinne brann.
Då var det John Ericsson tog sig an
sitt storverk och smidde nu oförtrutet
sitt vapen för frihet och mänskorätt,
och tankarnes hammarslag föllo tätt.
Förr'n hundrade solhvarfvet hann till slutet,
låg Monitor stridsklar på Newyorks redd,
begapad, beundrad och mest — beled.

STRIDEN PÅ HAMPTONS REDD.

Och dagen gick till ro, en blodig dag
med krigets fasor, jämmer, död och lågor.
Den sista strimman lik ett penseldrag
än speglade sin glöd i blanka vågor,
i vågor, hvilka under striden nyss
i kyligt famntag skänkte dödens kyss
åt kämparne för lifvets högre mening,
för jämlikhet och broderlig förening.

Vidundret ifrån Södern, Merrimac,
helt järnbeklädt, otympligt utan måtta,
men djärfit och fruktansvärdt, gjort en attack
och bräckt allt motstånd ifrån Nordens flotta.
Fregatten Cumberland, som tagit opp
ojämna striden, snart, med flagg på topp,
fast sidan krossats och dess blix förbrukats
mot drakens pansar, utaf hafvet slukats.

Och Minnesota, hjälplös, stött på grund,
förföljd af Merrimac med vådurståfven,
och i sin ifver uti farans stund
Congress måst dela hennes öde äfven,
och slutligen af sin besättnings hand
hon, öfvergifven, stuckits nyss i brand.
Vildt lyste flammorna i stilla natten
utöfver klippig strand och grumladt vatten.

Men Merrimac låg vid sitt ankar trygg,
och under skämt och glam i segerruset
där rustades inunder pansrad rygg
till nya dåd vid första morgonljuset.
Utöfver Södern flögo stolta ord,
ett nederlagets skri drog öfver Nord.
Hvart telegrafens sina trådar spunnit,
från strand till strand, de skilda budskap hunnit.

Så skulle hafvet åter färgas rödt,
då snart den randades, den nya dagen,
och kedjor smidas än åt dem, som blödt
för mycket redan under gisselslagen!
En grusad fästning, fartyg utan nåd
i djupet sänkta, proviantförråd

för hela flottan tagna eller brända —
bar morgondagen i sin sköld kanhända.

Om några timmar blott ... Men innan dess
en dunkel tingest, underlig att skåda,
vid skenet från den brinnande Congress
gled sakta in i trots af nattens våda.
Ej kväfde stundens sorg det muntra skratt,
som honom mötte. Denna jättehatt,
som nämndes Monitor, han skulle vara
till Hampton sänd att hjälpa och försvara!

Ja, han var hjälpen, räddaren ... På nytt
sig himlens skyar liksom facklor tände.
Det löje, »hatten» väckte, hade flytt
för bitter smärta, som i själen brände.
Re'n Merrimac, som tidigt ångat ut
ifrån sin ankarplats att göra slut
på gårdagsleken, in på reddan svängde —
då Monitor den plötsligt vägen stängde.

Nu började en strid af sådant slag,
som från historiens blad i eldskrift glimmar,
en härlig strid, då Nordens nederlag

i seger blef förbytt på trenne timmar.
Där talades ett språk af kämpar två,
hvars mening ingen kunde missförstå,
ty blixtar fräste ofvan, vågor under,
ackompagnerade af brak och dunder.

Hvar bomb, som slungade mot Monitor
och utan verkan splittrades, föröddes,
en ljusglimt blef, och hoppet, lagdt å bår,
det glada segerhoppet, återföddes,
då Merrimac med väldig kraft sköt fram
att krossa den förmätne med sin ramm,
men vände åter, en betvingad jätte,
med bogen bräckt mot »hattens» pansarbrätte.

Än möttes Monitor och Merrimac,
men kort blef kampen, ty i nästa stunden
vidundret, såradt, måste snabbt slå back
och söka skydd på gamla ankargrunden.
Så slutade på Hamptons redd den strid,
som ej förblekna skall till fjärran tid:
där göts ej blod, där bäddades ej grafvar,
men frihet skänktes millioner slafvar.

HAN ÄR SVENSK, HAN ÄR VÅR.

Nu det stormande jublet med segern i famn
brusar hän ifrån strand och till strand,
men vid segern är knutet John Ericssons namn
med oslitliga, härliga band.

I hvar brööst detta jubel slår strängar i svikt,
och det klädes i ton, och det formas i dikt,
och det hinner hans fädernesland.

Här, o här, öfver skog, öfver sjö, öfver fjäll
som ett rullande eko det går,
och det tränger sig in i palats och i tjäll,
och det hittar de fjärmaste vrår,
och hvar hjärta, där blicken från timliga kraf
kan se ut öfver det, som John Ericsson gaf,
klappar högt: han är svensk, han är vår!

DEN GAMLE.

I en trakt af jättestaden, där dess pulsar matta slå
och där friska fläktar svepa ifrån hafvet då och då,
där han bor, den gamle mannen, snillet ifrån snöig
nord,
än i sena lefnadskvällen lutad vid sitt arbetsbord.

Knappast till hans öra hinner gatans buller utanför,
sällan någon främling kommer och hans tysta forsk-
ning stör,
där han från naturens dunkel lyfter slöjan, flik
vid flik,
för att kunna ifrån himlen hämta eld, Prometheus lik.

Fast han så i ensamheten lefver fram sin ålders dag,
tro ej, att hans lufsintressen smält ihop i eget jag,
än ser blicken ut kring världen, hjärtat klappar
varmt som förr,
och för dem, som söka *mannen*, fins det nyckel
till hans dörr.

Låt de fattiga få tala, fråga den som hungrig kom,
den som frusen bad om värme, om han hulpen
vände om,
låt de fattiga få tala, dem som, då det upplopp var,
ville bilda vakt kring huset för att skydda »gamlefar».

Tro ej, därför att han oftast synes kall och allvarsam,
att ej dragen kunna ljusna som när sol ur moln
går fram.

O, när från hans hemlands bygder någon hälsning
kommer, då
speglar solen sig ej sällan i en tår i ögats vrå.

Sverige, Sverige är för honom ännu alltid lika kärt,
Wärmland är dock allra kärast — Wärmland först
han älska lärt —
och han kan i vänners krets ej prisa nog dess
älfvars brus,
väna sjöar, mörka skogar, norrskensbrand och
vårnattsljus.

Då, på tal om fosterjorden, kan det hända någon gång,
att han hämtar »Frithiofs saga» och ur första bästa
sång,

glömmande att ingen fattar ordens skönhet mer
än han,
läser högt för sina vänner, hvilka småle mot hvarann.

Ack, det kära svenska språket, »ärans» språk med
malmens klang,
står ännu som förr hos honom högst af alla uti rang.
Ve, om någon skulle fråga, om han glömt sitt
modersmål,
då blir gubben eld och lågor, ej en svensk den
skymfen tål.

Men då så han älskar Sverige, älskar allt hvad
det har skönt,
hvarför vänder han ej åter, ärad, hyllad, lagerkrönt,
för att skåda Wärmlands kullar, Jämtlands fjäll
med skog och snö,
trycka sina landsmäns händer och på fädrens
torfva dö?

Nog en sådan hemlandslängtan ofta, ofta förr han haft,
ingen ro gaf dock hans snille, ingen ro hans
arbetskraft,

ÅTER TILL FOSTERJORDEN.

Mälardrottningen, sommarfager,
badar i middagens varma glans.
Strömmens böljor i soldränkta dager
glittra och glänsa och gå i dans.
Sjung, naturen tycks hviska, sjung,
fröjda dig!... Dock, öfver gammal, ung
hvilas en stämning tung.

Hvart man blickar, en blågul flagga
svajar, men sänkt, ty vårt land har sorg.
Båtar talrikt på strömmen vagga,
skådlystna fyllt Carl XII:s torg.
Från palats och från landtligt bo
skaror, så tyst som i sabbatsro,
tättna på strand och bro.

Han är kommen, han är oss nära...
Se, där ute å »Baltimore»

hedersvakt till den dödes ära
vid den flaggprydda kistan går.
På John Ericssons sista färd
är det Amerikas vackra gård.
Tack, det var hjälten värd!

Luften fylles af sorgetoner,
klockornas darrande klang. »Svensksund»
under döfvande dån från kanoner
bringar stoftet till Sveriges grund.
Skalden möter med hälsningsord,
bjuder till hvila i fädrens jord
sonen af högan nord...

Dagen somnar, skön i sitt sista,
solen i purprade moln går ned,
facklor tändts kring John Ericssons kista,
buren af tåget mot västerled,
genom bygder med trefna tjäll,
suckande skogar i sommarkväll,
fram emot Wärmlands fjäll. —

Sof i ro på grönskande kullen
ädle, trött af strider och år!

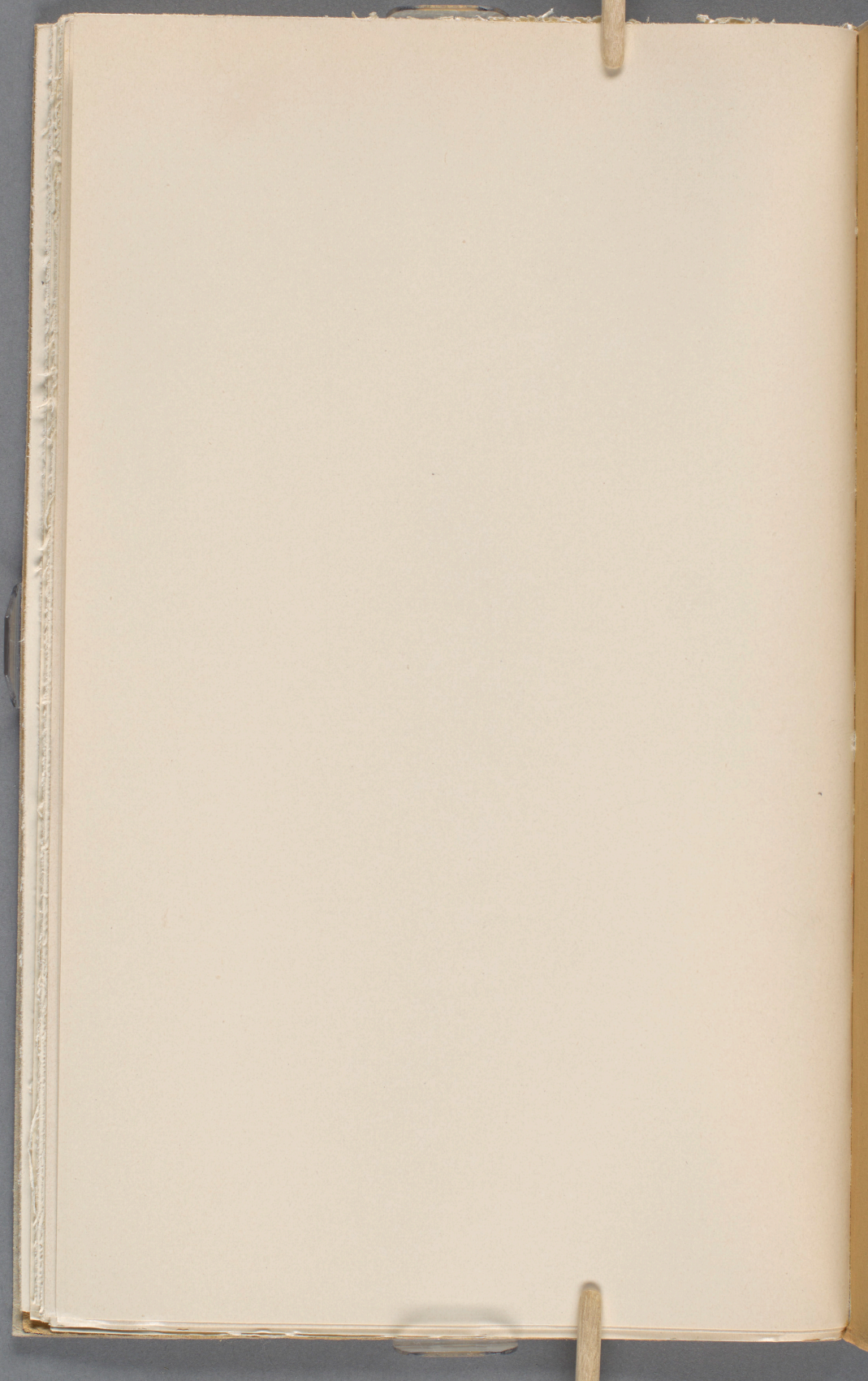
Fagra blommor slå rot i mulden,
Daglösens bölja mot stranden slår,
hvita björkar stå tätt dig vid,
hviska en hälsning från barndomstid,
hviska ett: sof i frid!

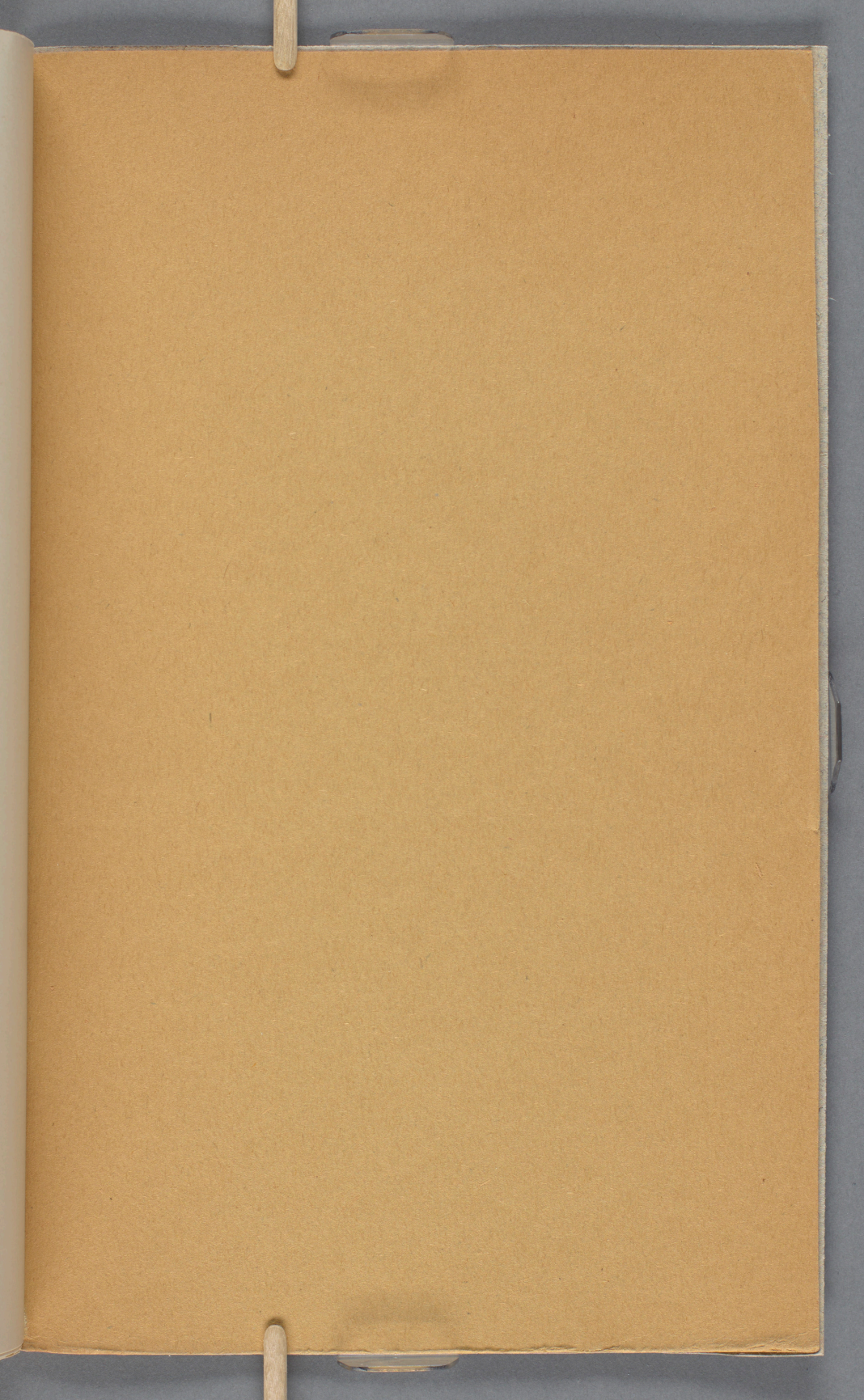

INNEHÅLL:

Från hemmets kust	sid. 5.
Rocket och Novelty	» 14.
En båtfärd på Themsen	» 18.
Princeton	» 23.
Monitor	» 26.
Striden på Hamptons redd	» 29.
Han är svensk, han är vår	» 33.
Den gamle	» 34.
Åter till fosterjorden	» 38.

PRIS 75 ÖRE.

